

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 8/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou A₃ advokátska kancelária, s. r. o., Partizánska 25, Trenčín, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Katarína Hunčíková, pre namietané porušenie čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 56/2016 z 27. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 19. novembra

2018 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených práv rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 56/2016 z 27. septembra 2018 a ktorým by napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka zároveň požiadala, aby jej ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie v sume 500 € a náhradu trov konania v sume 390,50 €.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podľa § 249 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“) domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Krajského dopravného inšpektorátu [REDAKOVANÉ] č. KRPZ-TN-KDI-P-85/2014 zo 14. novembra 2014, ktorým potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu [REDAKOVANÉ] č. ORPZ-PD-ODI-SK-498 z 23. septembra 2017, ktorým bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa mala dopustiť na tom skutkovom základe, že ako účastník cestnej premávky neuposlúchla pokyn vyplývajúci z dopravnej značky [§ 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov] „IP 27a“ a „v dňoch 24. 06. 2013, 26. 06. 2013 a 26. 07. 2013 parkovala [REDAKOVANÉ] v zóne s plateným alebo regulovaným státím mimo miest vyznačených na parkovanie“, za čo jej bola uložená pokuta podľa § 22 ods. 2 písm. e) zákona o priestupkoch v sume 30 €. Sťažovateľka tak učinila z dôvodu, že dopravné značenie, resp. zriadenú parkovaciu zónu považovala za nezákonnú.

3. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 13 S 282/2014-61 z 30. marca 2016 žalobu sťažovateľky podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol, pretože po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu dospel k záveru, že sú v súlade so zákonom.

4. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala odvolanie, v ktorom argumentovala:

„... - dopravné značky IP 27a označujúce parkovaciu zónu s konkrétnym cenníkom môže osadiť len osoba zo zákona na to oprávnená, a to až potom, čo parkovaciu zónu legálne a v súlade so zákonom (§ 6a ods. 1, 2 zák. č. 135/1961 Zb. o cestnej doprave) zriadi

█

- *odsúhlasenie osadenia dopravného značenia IP 27a políciou na dopravnom inšpektoráte samo o sebe v prípade regulácie parkovania bez splnenia ďalších zákonom stanovených predpokladov nestačí,*

- *dopravná polícia neskúma, či skutočnosti na značke uvedené niekto odsúhlasil, žalobkyňa len skúma, či značka formálne obsahuje znaky, ktoré má mať a či môže byť umiestnená na konkrétnom mieste, v cestnej premávke. Po právoplatnosti rozhodnutia o umiestnení značky nekontroluje, či miesto značky dalo tam, kam zo zákona malo a či po právoplatnosti rozhodnutia svojvoľne nezmenilo podmienky, za akých bolo rozhodnutie o povolení značiek vydané,*

- *bez vydania všeobecne záväzného nariadenia nie je možné ukladať občanom povinnosti a nútiť nikoho parkovať na konkrétnom mieste za poplatok, ktorý bez všeobecne záväzného nariadenia nie je nikto oprávnený vyberať,*

- *v čase, keď sa žalobkyňa mala dopúšťať dopravných priestupkov žiadna v súlade so zákonom vydaná právna norma, oprávňujúca mesto regulovať dopravu a nariaďovať, kde má parkovať a za aký poplatok, vydaná nebola,*

- *dopravná značka IP 27a nie je všeobecne záväzná právna norma, ktorá by obec oprávňovala regulovať parkovanie bez vydania všeobecne záväzného nariadenia,*

- *dopravné značky IP 27a boli v čase páchania údajných dopravných priestupkov umiestnené z rozhodnutia Mestského zastupiteľstva █ █ č. █ a č. █ na spevnených plochách, čo je zákonom zakázané,*

- *parkovanie na spevnenej ploche nie je dopravným priestupkom,*

- *v čase keď žalobkyňa parkovala na █ žiadna parkovacia zóna v súlade so zákonom zriadená nebola.“*

5. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 a § 219 OSP potvrdil, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že «dopravná značka „IP 27a“ – Zóna s plateným parkovaním vyznačuje oblasť, kde státie vozidiel je dovolené len na vyznačených parkovacích miestach a za dodržania podmienok vyplývajúcich z použitého symbolu príslušnej značky a spresňujúcich údajov, napríklad času regulácie alebo platenia, spôsobu platenia alebo regulovania a podobne... Najvyšší súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobkyňa dňa 24. 06. 2013, 26. 06. 2013 a 26. 07. 2013 parkovala so svojim motorovým vozidlom... na [REDAKOVANÉ] v zóne označenej dopravnou značkou „IP 27a“... mimo miest vyznačených na parkovanie. Žalobkyňa parkovala mimo tejto zóny, čo vyplýva aj z vyhotovenej fotodokumentácie. Podľa zápisnice o podaní vysvetlenia, žalobkyňa uviedla, že tak učinila z dôvodu, že parkovacia zóna je podľa jej názoru zriadená nezákonne. Podľa informatívnej mapy a výpisu z listov vlastníctva je [REDAKOVANÉ] vlastníkom pozemkov parc. č. [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ], ktoré tvoria miestu komunikáciu na ulici [REDAKOVANÉ]... Odvolací súd mal za preukázané, že žalobkyňa mala vedomosť o tom, že svojím vozidlom parkovala na verejnej komunikácii, ktorá v čase vykonaného skutku bola označená značkou parkovacia zóna zo všetkých prístupových strán a tiež, že v takto označenej Zóne môže parkovať len na vyhradených miestach... Žalobkyňa ako vodič motorového vozidla bola účastníkom cestnej premávky a v zmysle zákona o cestnej premávke vodič je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v zákone o cestnej premávke, ako aj poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia vždy, v každom čase [§ 3 ods. 1 písm. b) cit. zákona], pokiaľ si to nevyžaduje situácia v cestnej premávke, čo v prejednávanej veci nebol prípad žalobkyne. V danom prípade sa žalobkyňa uvedenými citovanými ustanoveniami neriadila, tieto úmyselne porušila, keď vedome ignorovala uvádzanú značku a v Zóne parkovala mimo miest vyznačených na parkovanie. Nepochybili preto správne orgány, pokiaľ jej konanie vyhodnotili ako porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 22 ods. 1 písm. k) cit. zákona a za uvedený priestupok jej uložili pokutu podľa zákona o priestupkoch... Odvolací súd poukazuje na svoje už skoršie vyslovené stanovisko, v zmysle ktorého zo žiadneho ustanovenia ZCP nevyplýva právomoc súdu, aby posudzoval vhodnosť a účelnosť osadenia príslušnej dopravnej značky. Týmto postupom by súd konajúci v správnom súdnictve

zasiahol do právomoci príslušných správnych orgánov (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. marca 2010 sp. zn. 2 Sžo 255/2009).».

6. S uvedenými závermi najvyššieho súdu sťažovateľka nesúhlasí a opakujúc identické argumenty, aké uplatnila v konaniach pred všeobecnými súdmi, v sťažnosti poukazuje na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 305/2016-14 zo 7. apríla 2014, ktorým z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol jej predchádzajúcu sťažnosť pre namietané porušenie „základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) a čl. 13 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžd 17/2013 z 28. októbra 2015 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu“, pričom nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia konštatoval, že „*ide nepochybne o právnu vec, ktorú možno označiť ako bagatelnú... Opodstatnenosť sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014).*“. Podľa názoru sťažovateľky v danom prípade k takémuto extrémnemu vybočeniu zo strany najvyššieho súdu došlo, keďže sa v napadnutom rozsudku jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, t. j. s existenciou, resp. neexistenciou parkovacej zóny, ktorá „*spočíva v prostom oboznámení sa s faktom, či v danom čase páchania údajných dopravných priestupkov bola podľa § 6a cestného zákona zriadená parkovacia zóna – vydaním všeobecne záväzného nariadenia obce, v ktorej je stanovené, čo parkovacia zónu tvorí a cenník poplatkov za parkovanie*“. Z uvedených dôvodov sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za zjavne neodôvodnený a vzhľadom na rozdielnu judikatúru najvyššieho súdu (vo veciach vedených pod sp. zn. 10 Sžd 28/2014 a sp. zn. 10 Sžd 23/2013) aj za diskriminačný, porušujúci jej v záhlaví označené práva.

II.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

9. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

10. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale predovšetkým účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012).

11. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájitelnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie

orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby sudy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08).

12. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (bod 5) ústavný súd zistil, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel jej účel a význam. Napadnutý rozsudok nemožno označiť za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky.

13. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) totiž rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu

ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

14. O taký prípad tu však nejde, preto ústavný súd argumentáciu sťažovateľky (bod 6) nepovažuje za spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu ani spôsobilú odchyliť sa od právneho názoru vyjadreného v uznesení ústavného súdu č. k. II. ÚS 305/2016-14 zo 7. apríla 2014.

15. Ústavný súd nie je oprávnený zjednocovať právne názory najvyššieho súdu. Podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je právomoc zjednocovať rozdielnosť v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu zverená najvyššiemu súdu. Zákonnou podmienkou využitia tejto právomoci najvyššieho súdu je zistenie, že došlo k výkladovým rozdielnostiam v právoplatných rozhodnutiach senátov toho istého kolégia. Cez túto podmienku zjednocovacia právomoc kolégií najvyššieho súdu prirodzene napĺňa stabilne judikovanú požiadavku ústavného súdu, podľa ktorej k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Aj z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Beian v. Rumunsko* zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Prijatie

zjednocovacieho stanoviska najvyššieho súdu má právny význam aj v tom, že od tohto momentu požiadavka právnej istoty vyžaduje od senátov toho-ktorého kolégia najvyššieho súdu, aby pri nezmenenej právnej úprave toto stanovisko rešpektovali a z neho pri posudzovaní správnych žalôb v identických alebo obdobných prípadoch vychádzali, hoci aj v rozpore so svojimi rozhodnutiami z obdobia pred prijatím predmetného stanoviska.

16. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17. Zásady uvedené v čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy v súhrne vyjadrujú podstatu základných práv ako prirodzených práv človeka a majú univerzálny charakter. Sú to ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov. Vzhľadom na tieto znaky nemôžu byť zásadne priamo aplikovateľné v individuálnych záležitostiach (I. ÚS 59/97), a teda ich ochrany sa nemožno domáhať v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Uvedené zásady sú obsahovo implikované v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. v čl. 47 ods. 3 ústavy. V okolnostiach daného prípadu však treba mať na zreteli, že správne konanie nie je kontradiktórnym konaním rovnako ako rozhodovanie v správnom súdnictve vzhľadom na to, že jeden z účastníkov konania v správnom súdnictve je vždy orgán verejnej moci, ktorý rozhodoval o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, pričom predmetom konania pred správnym súdom je v zásade preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 308/2011).

18. Ústavný súd preto sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. januára 2019